06/06/2019

Το χρυσό μετάλλιο του Αργυρού Ιωβηλαίου των Παυλείων στον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Παναχράντου Άνδρου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τετάρτη 5 Ιουνίου 2019 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αναλήψεως του Σωτήρος και Αγίου Νεκταρίου Βεροίας.

Πριν τον εσπερινό τελέστηκε η τελετή της Αποδόσεως της εορτής του Πάσχα και πραγματοποιήθηκε η υποδοχή της Τιμίας Κάρας του Αγίου Παντελεήμονος του Ιαματικού από την Ιερά Μονή Παναχράντου Άνδρου, την οποία μετέφερε ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Ευδόκιμος Φραγκουλάκης.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος απένειμε το χρυσό μετάλλιο του Αργυρού Ιωβηλαίου των Παυλείων στον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Παναχράντου Άνδρου Πανοσιολογιώτατο Αρχιμ. Ευδόκιμο, τον οποίο και ευχαρίστησε για ακόμη μια φορά για την μεγάλη ευλογία που μετέφερε αυτές τις ημέρες στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τό ὄρος Κυ--ρίου καί εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καί ἀναγγελεῖ ἡμῖν τήν ὁδόν αὐτοῦ, καί πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ».

Παραμονή τῆς μεγάλης δεσπο-τι-κῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως, καί ὁ μεγαλοφωνώτατος προφήτης Ἠ-σαΐ-ας, ὀκτακόσια χρόνια πρίν ἀπό τό γεγονός, περιγράφει τό θαῦμα καί μᾶς καλεῖ νά ἀνεβοῦμε καί ἐμεῖς στό ὄρος τοῦ Κυρίου καί νά τόν ἀκούσουμε νά μᾶς ὑποδει-κνύει τήν ὁδό πού πρέπει νά ἀκο-λουθήσουμε. Καί ἡ αὐριανή ἡμέρα ἐπιβε-βαι-ώ-νει τούς λόγους τοῦ προφήτου.

Ὁ Χριστός ἀνεβαίνει στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καί δίδει τίς τελευ-ταῖ-ες ὁδηγίες πρός τούς μαθητές του, λίγο πρίν νά ἀναληφθεῖ στούς οὐρανούς, μπροστά στά μά-τια τῶν ἔκπληκτων μαθητῶν του, καί κα-θήσει καί πάλι ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός του.

Καί ποιές εἶναι οἱ τελευταῖες ὁδη-γίες τοῦ Χριστοῦ πρίν ἀπό τήν Ἀνάληψή του;

Ἡ πρώτη εἶναι μία προτροπή. Ἡ δεύτερη μία διαβεβαίωση. Πα-ρότι ὅμως φαινομενικά δέν σχετίζο-νται μεταξύ τους, εἶναι ἀπολύτως συν-δεδεμένες.

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πά-ντα τά ἔθνη». Νά πᾶτε καί νά κη-ρύ--ξετε τόν λόγο μου σέ ὅλο τόν κό-σμο. Αὐτή εἶναι ἡ προτροπή.

«Ἰδού ἐγώ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Καί αὐτή εἶναι ἡ διαβεβαίωση.

Ὁ Χριστός καλεῖ τούς μαθητές του νά διαδώσουν τό εὐαγγέλιό του σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἀλλά δέν τούς ἀφήνει μόνους, δέν τούς ἐγκαταλείπει στήν τύχη τους. Δέν τούς ἀφήνει νά ἐργάζονται γιά λογαριασμό του καί Ἐκεῖνος νά ἀδιαφορεῖ. Τούς καλεῖ νά συνε-χί-σουν τό κήρυγμά του, ἔτσι ὥστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά τόν γνωρί-σουν, νά τόν πιστεύσουν καί νά σω-θοῦν δι᾽ αὐτοῦ, ἀλλά τούς ὑπό-σχεται ὅτι θά εἶναι μαζί τους γιά νά τούς ἐνισχύει, νά τούς ἐν-δυνα-μώνει, νά τούς παρηγορεῖ καί νά τούς καθοδηγεῖ, νά γίνεται συν-α-ντι-λήπτωρ καί συμμέτοχος τῶν κό--πων καί τῶν ταλαιπωριῶν τους.

Οἱ λόγοι ὅμως αὐτοί τοῦ Κυρίου μας δέν ἀπευθύνοντο καί δέν ἀφο-ροῦσαν μόνο τούς μαθητές καί ἀπο-στόλους του. Ἀφοροῦν κάθε πιστό καί ἰσχύ--ουν γιά ὅλους μας, γιατί κάθε πιστός ἔχει τό χρέος καί τήν εὐ-θύ-νη νά εὐαγγελίζεται τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, συγχρόνως ὅμως ἔχει τό προνόμιο καί τή χάρη νά ἀπο-λαμ-βάνει τήν εὐλογία τῆς παρου-σίας τοῦ Χριστοῦ στή ζωή του καί στήν ψυχή του.

Ὡς εὐαγγελισμός τῶν ἀνθρώ-πων δέν νοεῖται μόνο τό κήρυγμα, νο-εῖ--ται καί ἡ ζωντανή μαρτυρία τήν ὁποία δίδει κάθε πιστός μέ τή ζωή του, μέ τήν ἀναστροφή του, μέ τά ἔργα του, μέ τόν τρόπο πού ἀντι-μετωπίζει ὅλα ὅσα συμβαί-νουν στή ζωή του. Διότι αὐτός πού πι-στεύει στόν Χριστό, αὐτός πού ζεῖ μέ τόν Χριστό, αὐτός πού ζεῖ τήν ἐν Χριστῷ ζωή, αὐτός εἶναι «ἐπι-στολή Χριστοῦ γινωσκομένη καί ἀναγινωσκομένη ὑπό πάντων ἀν-θρώπων», ὅπως γράφει καί ὁ ἀπό-στολος Παῦλος. Εἶναι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τά καλά ἔργα, ὅπως λέγει ὁ Χρι-στός, καί δοξάζουν «τόν πατέρα ἡμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Καί ὅσοι ζοῦν ἔχοντας μαζί τους τόν Χριστό, αὐτοί ἀκτινοβολοῦν τό φῶς του. Αὐτοί ἔχουν τή δύνα-μή του γιά νά κάνουν μεγάλα καί θαυμαστά ἔργα, τά ὁποῖα ἑλκύουν τούς ἀνθρώπους στήν πί-στη, ἀκό-μη καί ἄν δέν μποροῦν νά κηρύ-ξουν, ἀκόμη καί ἄν δέν μποροῦν νά ποῦν μία λέξη γιά νά εὐαγγελι-σθοῦν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στούς ἀνθρώπους.

Αὐτό συμβαίνει πολλές φο-ρές στούς ἁγίους τῆς Ἐκκλη-σίας μας καί ἰδιαιτέρως στούς μάρτυ-ρες, οἱ ὁποῖοι δέν ἔλεγαν τίποτε ἄλλο, πα-ρά μόνο ὅτι πιστεύουν στόν Θεό ἤ ἁπλῶς «χριστιανός εἰμί». Καί ὅμως, ἐνῶ αὐτοί ὑπέμε-ναν σιωπηλοί τά μαρτύρια, οἱ ἄν-θρωποι γύρω τους, οἱ ὁποῖοι συγ-κε-ντρωνόταν συνήθως γιά νά κο-ρέ-σουν μέ τό θέαμα τοῦ μαρ-τυ-ρίου τά ἄγρια αἰσθήματά τους, ὄχι μόνο

πίστευαν βλέποντας τήν ὑπομονή τῶν ἁγίων μαρτύρων καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δήλωναν πρόθυ-μοι νά ἀκολουθήσουν καί οἱ ἴδιοι τό μαρτύριο.

Αὐτό συνέβη καί μέ τόν ἅγιο με-γαλομάρτυρα καί ἰαματικό Παντε-λε-ήμονα, τοῦ ὁποίου τή θαυμα-τουρ-γή καί χαριτόβρυτη καί εὐωδιάζουσα κάρα μᾶς μετέφερε μέ τήν ἄδεια καί τήν εὐ-λο-γία τοῦ Σεβασμιω-τά-του Μητρο-πο-λίτου Σύρου, Τήνου, Μυκόνου καί Ἄνδρου κυρίου Δωροθέου, ὁ πολυσέβαστος καθη-γού-μενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πανα-χράντου τῆς Ἄν-δρου, ὁ π. Εὐδόκι-μος, τήν περα-σμέ-νη Κυ---ριακή στήν πόλη καί τήν Ἱερά Μητρόπολή μας. Καί σήμερα ἔχου-με τή χαρά νά τήν ἔχουμε ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ὡς πηγή εὐλογίας καί χάριτος.

Τί συνέβη, λοιπόν, μέ τόν ἅγιο Πα-ντελεήμονα; Δέν ἦταν κληρι-κός ὁ ἅγιος Παντελεήμων, ἰατρός ἦταν. Καί δέν κήρυττε ὅπως οἱ ἱε-ρεῖς, ἀλλά ἔδινε τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ μέ τά καλά του ἔργα, μέ τίς ἀγαθοεργίες καί τά θαύματά του σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Γι᾽ αὐτό καί ὅταν βρέ-θηκε στό μαρτύριο, δέν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πεπεισ-μένοι ἀπό τή στάση του ἤθε-λαν νά τόν ἀκολου-θή-σουν στό μαρτύριο, καί μαζί τους καί πολ-λοί ἀπό τούς στρα-τιῶτες πού βλέ-ποντας τά θαύ--ματα τά ὁποῖα ἐπι-τελοῦσε ὁ Θεός πρός χάριν τοῦ μάρ-τυρός του, ὁμο-λο-γοῦ-σαν καί αὐτοί τήν πίστη τους στόν Χριστό καί μαρτυροῦσαν

Ἀδελφοί μου, ἀσπαζόμενοι σή-με---ρα τή σεπτή κάρα τοῦ ἁ-γίου Πα-ντελεήμονος, ἡ ὁποία, καθώς φέ-ρει τή χάρη καί μεταδίδει τήν εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ ἀπό-δειξη τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἀνά-με-σά μας, κατά τήν ὑπόσχεσή του, ἄς

μιμηθοῦμε τό παράδειγμα τῆς δι-κῆς του ζωῆς καί τῆς δικῆς του ὁμολογίας, ὥστε καί νά ἀκο-λου-θοῦ-με τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ, εὐ-αγγελιζόμενοι τό ὄνο-μά του στούς ἀνθρώπους γύρω μας, ἀλλά καί νά αἰσθανόμεθα τήν παρουσία τοῦ Χρι-στοῦ μέσα μας ἕως τῆς συντε-λείας τοῦ αἰῶνος.

Κλείνοντας, θά ἤθελα νά ἐκφρά-σω γιά μία ἀκόμη φορά τίς πολλές μου εὐχαριστίες καί τήν εὐγνω-μο-σύνη μου πρός τόν ἅγιο Γέροντα, τόν ἅγιο Καθη-γού-μενο, τόν π. Εὐδόκιμο, καί νά τοῦ εὐχηθῶ τα-πεινά, ὁ θαυματουργός ἅγιος, τόν ὁποῖο τόσο εὐλαβεῖται καί ἐκεῖ-νος, ὅπως καί ἐμεῖς, νά τόν ἐνι-σχύει καί νά τόν ἐνδυναμώνει διά τῶν πρεσβει-ῶν του στόν ἀγώνα καί τή διακο-νία του.